

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 2/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v pléne zloženom z predsedu Ivana Fiačana a sudcov Jany Baricovej, Ladislava Duditsša, Libora Duřu, Miroslava Duriša, Rastislava Kaššáka, Miloša Maďara, Petra Straku, Ľuboša Szigetiho, Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) o návrhu **skupiny 32 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky**, zastúpených JUDr. Luciou Plavákovou, PhD., poslankyňou Národnej rady Slovenskej republiky, na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade zákona č. 335/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov a ktorým sa dopĺňa zákon č. 79/2015 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, s Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia takto

r o z h o d o l :

1. Návrh **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. Návrhu na pozastavenie účinnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrh na začatie konania

1. Ústavnému súdu bol 13. decembra 2024 doručený návrh skupiny 32 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj „navrhovatelia“) podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) na začatie konania o súlade zákona č. 335/2024 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov a ktorým sa dopĺňa zákon č. 79/2015 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „napadnutý zákon“), s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 4, čl. 44 ods. 1 a 2 a čl. 45 ústavy, ako aj s čl. 6, čl. 8 a čl. 9 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „Aarhuský dohovor“). Navrhovatelia zároveň podľa čl. 125 ods. 2 ústavy a § 78 zákona

č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) navrhli pozastaviť účinnosť napadnutého zákona.

2. V úvode svojho návrhu navrhovateľa informujú o podstate zmien obsiahnutých v napadnutom zákone, ktorý v čl. I novelizujúcom zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z. z.“) upravuje pohyb motorových vozidiel a nemotorových vozidiel v územiach s 2. a 3. stupňom územnej ochrany prírody a krajiny, zužuje obvod pôsobnosti dobrovoľnej stráže prírody pre výkon jej oprávnenia a mení postavenie združenia s právnou subjektivitou, ktorého predmetom činnosti je ochrana prírody a krajiny, z účastníka konania o vydanie súhlasu alebo povolenie výnimky na zúčastnenú osobu. Napokon v čl. II novelizujúcom zákon č. 79/2015 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov napadnutý zákon posúva povinnosť obcí na mechanicko-biologickú úpravu odpadu pred uložením na skládku až na rok 2027.

3. Zdôrazňujúc dôležitosť účasti verejnosti pri environmentálnom riadení, navrhovateľa kritizujú, že napadnutý zákon bol predložený ako poslanecký návrh zákona. Vzhľadom na jeho obsah mal byť predložený ako vládny návrh zákona, čím by bol predmetom všetkých fáz legislatívneho procesu, najmä medzirezortného pripomienkového konania. Pri tak zásadnej legislatíve navrhovateľa považujú uvedený nedostatok za porušenie čl. 8 Aarhuského dohovoru a princípov právneho štátu.

4. Osobitne vo vzťahu k čl. II napadnutého zákona navrhovateľa upozorňujú, že tento bol do napadnutého zákona vložený pozmeňujúcim a doplňujúcim návrhom skupiny poslancov v druhom čítaní. Došlo tak k obídeniu štandardného legislatívneho procesu a k zmareniu odbornej diskusie o predmete tohto článku, ktorý navyše obsahovo nesúvisí s čl. I, v dôsledku čoho možno hovoriť o prílepku rozpornom s § 94 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovanom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov. Ústavne problematickým je však aj obsah čl. II, ktorým sa oddiali termín účinnosti povinného zavedenia mechanicko-biologickej úpravy odpadu o dva roky. Obce, ktoré už môžu splniť túto povinnosť, môžu k úprave pristúpiť od 1. januára 2025 dobrovoľne, čo však nepostačuje na súlad s požiadavkami vyplývajúcimi z práva Európskej únie. Pritom Európska komisia už v roku 2021 začala proti Slovenskej republike konanie vo veci porušenia povinnosti správne uplatňovať smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/98/ES z 19. novembra 2008 o odpade a o zrušení určitých smerníc a smernicu Rady 1999/31/ES z 26. apríla 1999 o skládkach odpadov. Napadnutý zákon preto podľa navrhovateľov porušuje medzinárodné záväzky Slovenskej republiky vyplývajúce z práva Európskej únie, v dôsledku čoho je v rozpore s čl. 1 ods. 2 ústavy.

5. Navrhované vyslovenie rozporu napadnutého zákona s čl. 44 ods. 1 a 2 a čl. 45 ústavy, ako aj s čl. 6 a 9 Aarhuského dohovoru navrhovateľa odvíjajú od úpravy obsiahnutej v Aarhuskom dohovore, ktorým je obmedzená autonómia zákonodarcu pri regulácii konaní podľa zákona č. 543/2002 Z. z. novelizovaného práve napadnutým zákonom. Neoddeliteľnou a neopomenuteľnou súčasťou procesnej úpravy uvedených konaní sú účastníci konania, medzi ktorých do prijatia napadnutého zákona patrili aj združenia s právnou subjektivitou, ktorých predmetom činnosti je ochrana prírody a krajiny. Účastníci konaní disponujú celým radom práv vyplývajúcich zo Správneho poriadku, ako aj zo Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“), čím sa napĺňa

pozitívny záväzok štátu vyplývajúci z čl. 44 ods. 1 ústavy. Spomedzi predmetných práv navrhovateľa zvyrazňujú právo podať odvolanie proti rozhodnutiam vydaným v konaniach podľa zákona č. 543/2002 Z. z. tvoriace súčasť prístupu k spravodlivosti, ktorý predstavuje jeden z pilierov Aarhuského dohovoru. S poukazom na čl. 9 ods. 2 Aarhuského dohovoru navrhovateľia argumentujú, že diskrecia zákonodarcu pri úprave vnútroštátnych kritérií aktívnej legitimácie je limitovaná potrebou poskytnúť zainteresovanej verejnosti čo najširší prístup k spravodlivosti. Zabezpečenie práva podať riadny opravný prostriedok dotknutej verejnosti presadzuje aj judikatúra Súdneho dvora Európskej únie (C-570/13; ďalej len „Súdny dvor“) týkajúca sa Aarhuského dohovoru, ku ktorému Európska únia pristúpila. Napadnutým zákonom dotknutá verejnosť stratila právo podať odvolanie a následne právo podať správnu žalobu proti administratívne rozhodnutiu, ktorým správny orgán rozhodol v konaní podľa zákona č. 543/2002 Z. z., keďže tieto práva sú zákonmi vyhradené len pre účastníka správneho konania, nie pre zúčastnenú osobu. Preto je napadnutý zákon v rozpore s čl. 9 ods. 2 a 3 Aarhuského dohovoru, ako aj s čl. 44 ods. 1 a 2 a čl. 45 ústavy.

6. Zmena postavenia združenia s právnou subjektivitou, ktorého predmetom činnosti je ochrana prírody a krajiny, z účastníka konania na zúčastnenú osobu odporuje podľa navrhovateľov aj záverom rozsudku Súdneho dvora z 8. marca 2011 vo veci C-240/09, pretože v dôsledku odňatia efektívneho prístupu k súdnej ochrane znemožňuje vnútroštátnemu súdu, aby poskytol výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej možnej miere v súlade s cieľmi čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru. Napadnutý zákon sa tak podľa navrhovateľov dostáva do nesúladu s čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru a s čl. 44 ods. 2 ústavy.

7. Nesúlad s čl. 13 ods. 4 ústavy, a to samostatne, ako aj v spojení s čl. 44 ods. 1 a 2 a čl. 45 ústavy, vidia navrhovateľia v tom, že napadnutý zákon predstavuje v porovnaní s predchádzajúcim právnym stavom zjavný regres v rozsahu právnej úpravy participácie verejnosti na procese posudzovania vplyvov na ochranu prírody a krajiny. Cieľ napadnutého zákona, resp. jeho racionalita nie sú zrejmé, pričom už len samotná neurčitosť cieľa znamená nesplnenie testu vhodnosti, a tým aj celého testu proporcionality. Citujúc všeobecnú časť dôvodovej správy, navrhovateľia argumentujú, že absentuje racionálny vzťah medzi transformovaním dotknutej verejnosti z účastníka konania o vplyve zamýšľanej činnosti na ochranu prírody a krajiny na zúčastnenú osobu, resp. anulovaním práva dotknutej verejnosti podať odvolanie, a zákonodarcom deklarovaným cieľom.

8. Napokon navrhovateľia dôvodujú, že hoci napadnutý zákon v časti upravujúcej pohyb vozidiel v územiach s určeným stupňom územnej ochrany prírody a krajiny a v časti zužujúcej obvod pôsobnosti dobrovoľnej stráže prírody sám osebe nepredstavuje protiústavný zásah do ochrany životného prostredia, zapadá do radu postupných legislatívnych krokov oslabujúcich ochranu životného prostredia a prispieva k rozpadu rokmi budovaného systému ochrany životného prostredia na viacerých úrovniach. Nadväzne poukazujú na zákony č. 127/2024 Z. z. (rozšírenie výnimiek na povolenie odstrelu medveďa hnedého), č. 202/2024 Z. z. (rozšírenie možností výrubu stromov bez povolenia) a č. 142/2024 Z. z. (úprava osobitostí posudzovania vplyvov strategickej investície na životné prostredie, stavebného konania a kolaudačného konania). V takomto komplexnom nazeraní napadnutý zákon dosahuje intenzitu zásahu do ústavnej ochrany životného prostredia nesúladnú s čl. 44 ods. 1 a čl. 45 ústavy v spojení s princípom právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy.

II.

Predbežné prerokovanie návrhu na začatie konania

9. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o súlade zákonov s ústavou, ústavnými zákonmi a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas národná rada a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom [čl. 124 a čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy], pristúpil na neverejnom zasadnutí pléna k predbežnému prerokovaniu návrhu na začatie konania. Vychádzal pritom z čl. 131 ods. 1 ústavy, ako aj z § 7 ods. 1 písm. a) a § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Účelom predbežného prerokovania návrhu je zistenie, či a v akom rozsahu možno návrh prijať na ďalšie konanie (§ 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde).

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zistil, že navrhovatelia podali návrh ako subjekt, ktorý je na to procesne legitimovaný podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) ústavy [pozri tiež § 74 písm. a) zákona o ústavnom súde]. Návrh je podpísaný potrebným počtom poslancov národnej rady, preto podmienka podľa čl. 130 ods. 1 ústavy, aby návrh podala najmenej pätina poslancov národnej rady, bola v prípade návrhu skupiny poslancov splnená. Navrhovatelia sú zároveň riadne zastúpení poverenou zástupkyňou v zmysle § 35 ods. 1 druhej vety zákona o ústavnom súde.

11. Pokiaľ ide o splnenie obsahových náležitostí návrhu na začatie konania, navrhovatelia v súlade s § 43 ods. 1 a § 76 zákona o ústavnom súde ako účastníka konania, proti ktorému návrh smeruje, označili národnú radu, ktorá napadnutý zákon prijala.

12. Z obsahu návrhu na začatie konania ďalej vyplýva, že sú splnené všetky požiadavky ustanovené v § 39 v spojení s § 75 zákona o ústavnom súde. Navrhovatelia v návrhu označili napadnutý zákon a uviedli dôvody, ktoré ich viedli k pochybnostiam o jeho súlade s konkrétnymi článkami ústavy a ústavného zákona o rozpočtovej zodpovednosti.

13. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by bolo možné návrh pri predbežnom prerokovaní čo i len v časti odmietnuť (§ 56 ods. 2 v spojení s § 55 zákona o ústavnom súde), a preto bol návrh v súlade s § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde prijatý na ďalšie konanie v celom rozsahu (výrok 1 tohto uznesenia).

III.

Návrh na pozastavenie účinnosti napadnutého zákona

14. Podľa čl. 125 ods. 2 ústavy ak ústavný súd prijme návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov na ďalšie konanie, môže pozastaviť účinnosť napadnutých právnych predpisov, ich častí, prípadne niektorých ich ustanovení, ak ich ďalšie uplatňovanie môže ohroziť základné práva a slobody, ak hrozí značná hospodárska škoda alebo ak hrozí iný vážny nenapraviteľný následok (rovnako § 78 zákona o ústavnom súde).

15. Podľa navrhovateľov napadnutý zákon spĺňa všetky ústavou, zákonom o ústavnom súde a nadväzujúcou judikatúrou ústavného súdu ustálené predpoklady pre uplatnenie pozastavenia účinnosti. Sú toho názoru, že účinnosťou napadnutého zákona stratí odborná verejnosť svoje procesné postavenie účastníka konania v desiatkach konaní podľa zákona č. 543/2002 Z. z. a bude znemožnená efektívna procesná, ale aj substantívna ochrana životného prostredia zo strany

verejnosti. Rovnako sa obmedzia možnosti dohľadu a kontroly verejnosti pri posudzovaní vplyvov navrhovaných činností na ochranu prírody a krajiny, a v mnohých prípadoch sa tak nezvratne môžu povoliť činnosti (bez toho, aby odborná verejnosť mohla podať odvolanie alebo správnu žalobu) s potenciálne ničivým dopadom a vplyvom na životné prostredie.

16. Z rekapitulovaných dôvodov dostatočne zrozumiteľne vyplýva, že navrhovatelia neočakávajú pozastavenie účinnosti všetkých ustanovení napadnutého zákona, ale len tých, ktorých dôsledkom je zmena podoby účasti združení s právnou subjektivitou pôsobiacich na úseku ochrany životného prostredia v konaniach podľa zákona č. 543/2002 Z. z., a to tak, že s účinnosťou od 1. januára 2025 nebudú mať postavenie účastníka, ale len postavenie zúčastnenej osoby. Ide o body 13 až 15 čl. I napadnutého zákona.

17. Navrhovatelia explicitne nekonkretizujú, ktorý z troch ústavou aprobovaných dôvodov má viesť k pozastaveniu účinnosti relevantných ustanovení napadnutého zákona, hoci im to zákon o ústavnom súde v § 79 ukladá. Z konceptu odôvodnenia návrhu na pozastavenie účinnosti však možno spoľahlivo vyvodiť, že dôvodom na uplatnenie právomoci podľa čl. 125 ods. 2 ústavy má byť ohrozenie základných práv a slobôd uplatňovaním napadnutej právnej úpravy. Konkrétne ide o základné právo na priaznivé životné prostredie (čl. 44 ods. 1 ústavy), ako aj základné právo na včasné a úplné informácie o stave životného prostredia a o príčinách a následkoch tohto stavu (čl. 45 ústavy). Ich obsah je podľa názoru navrhovateľov potrebné ustáliť aj so zreteľom na požiadavky procesnej povahy formulované v Aarhuskom dohovore.

18. Ohrozenie základných práv a slobôd je spôsobilým dôvodom na pozastavenie účinnosti podľa čl. 125 ods. 2 ústavy za podmienky, že okrem naplnenia atribútov bezprostrednosti, reálnosti a konkrétnosti dosiahne intenzitu a závažnosť odôvodňujúce v konkrétnom posudzovanom prípade vstup ústavného súdu do sféry pôsobnosti zákonodarcu (PL. ÚS 26/2019, PL. ÚS 5/2022).

19. Intenzitu a závažnosť napadnutej zmeny v právnej úprave na prvom mieste zmiernuje jej uplatniteľnosť len na konania, ktoré začali po 31. decembri 2024. Podľa čl. I bodu 19 § 104l ods. 3 napadnutého zákona konania začaté a právoplatne neukončené do 31. decembra 2024 sa dokončia podľa tohto zákona v znení účinnom do 31. decembra 2024. V dôsledku takto zavedenej zákonnej výnimky zo zásady okamžitej aplikability procesných predpisov dotknuté združenia nadobudnutím účinnosti napadnutého zákona nebudú zbavené postavenia účastníka konania v konaniach právoplatne neukončených do 31. decembra 2024.

20. Ústavný súd ďalej nespochybňuje, že účinnosťou napadnutého zákona došlo zníženiu štandardu procesných záruk základných práv zaručených čl. 44 a čl. 45 ústavy, ktorých nositeľmi sú dotknuté združenia, a to v rozsahu parciálnych procesných práv exkluzívne vyhradených účastníkom správnych konaní podľa zákona č. 543/2002 Z. z. Základných práv zaručených v čl. 44 a čl. 45 ústavy sa však možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré tieto práva vykonávajú (čl. 51 ods. 1 ústavy). Ústavou je teda chránená ich esencia (bod 113, PL. ÚS 13/2012), nie ich detailná demokratická realizácia (PL. ÚS 24/2019). Navyše, napadnutý zákon nezabavuje združenia účasti na predmetných konaniach v plnom rozsahu. Ponecháva im postavenie zúčastnenej osoby, ktorá má podľa § 15a Správneho poriadku právo byť upovedomená o začatí konania a o iných podaniach účastníkov konania, zúčastniť sa na ústnom pojednávaní a na miestnej obhliadke, navrhovať dôkazy a doplnenie podkladu rozhodnutia. Uvedená črta právnej úpravy taktiež zmiernuje intenzitu a závažnosť ohrozenia základných práv a slobôd.

21. Z hľadiska záruk a štandardov vyplývajúcich z čl. 9 Aarhuského dohovoru („Prístup k spravodlivosti“) napadnutý zákon odníma dotknutým združeniam procesné právo podávať opravné prostriedky v správnom konaní a spomedzi nich predovšetkým právo podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok spojený so suspenzívnym účinkom. Na rozdiel od navrhovateľov však ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu nedospel k záveru, že popísaná črta právnej úpravy dotknuté združenia automaticky zbavuje akéhokoľvek prístupu k rozhodovaciemu procesu umožňujúcemu prieskum súladu rozhodnutí vydaných v konaniach podľa zákona č. 543/2002 Z. z. s právnymi predpismi na úseku ochrany životného prostredia.

22. Samotná dôvodová správa k analyzovanej zmene právnej úpravy zdôrazňuje, že „v súčasnosti, podľa zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), môže správnu žalobu podať aj osoba, ktorá nebola účastníkom konania, ale napríklad zúčastnená osoba. Navrhovanou zmenou sa občianske združenia stanú zúčastnenými osobami, čím budú disponovať takmer všetkými právomocami účastníka konania s výnimkou práva podať odvolanie.“. Je teda zrejmé, že navrhovatelia napadnutej právnej úpravy nezamýšľali úplne ňou odňať dotknutým združeniam prístup k prieskumu zákonnosti rozhodnutí vydaných v konaniach podľa zákona č. 543/2002 Z. z. Skutočnosť, že združenia majúce v predmetných konaniach postavenie zúčastnenej osoby nestratili prístup k súdnej ochrane zákonom chránených environmentálnych záujmov, ktoré reprezentujú, dokladá aj právna úprava obsiahnutá v Správnom súdnom poriadku. Podľa § 42 ods. 1 SSP ak má zainteresovaná verejnosť alebo dotknutá verejnosť (ďalej len „zainteresovaná verejnosť“) právo podľa osobitného predpisu na účasť v administratívnom konaní vo veciach životného prostredia, je oprávnená

- a) podať správnu žalobu podľa § 6 ods. 2 písm. a),
- b) podať žalobu proti nečinnosti podľa § 6 ods. 2 písm. e),
- c) podať žalobu proti všeobecne záväznému nariadeniu,
- d) zúčastniť sa na konaní o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. a); ustanovenia tohto zákona týkajúce sa osoby zúčastnenej na konaní podľa § 41 ods. 2 sa primerane použijú aj na zainteresovanú verejnosť.

23. SSP teda podmieňuje žalobnú legitimáciu zainteresovanej verejnosti účasťou v administratívnych konaniach vo veciach životného prostredia, avšak nekonkretizuje, o akú formu účasti má ísť. Výklad a uplatňovanie citovanej procesnoprávnej normy musia zodpovedať požiadavkám vyplývajúcim z rozsudku Súdného dvora z 8. marca 2011 vo veci C-240/09 (Lesoochranárske zoskupenie VLK), podľa ktorého „Článok 9 ods. 3 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2005/370/ES zo 17. februára 2005 nemá priamy účinok v práve Únie. Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby poskytol taký výklad procesného práva týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správneho opravného prostriedku alebo žaloby, ktorý bude v čo najväčšej možnej miere v súlade tak s cieľmi článku 9 ods. 3 tohto dohovoru, ako aj s cieľom účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných právom Únie, aby mohla organizácia na ochranu životného prostredia, akou je Lesoochranárske zoskupenie VLK, napadnúť na súde rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s právom Únie v oblasti životného prostredia.“. Aj podľa názoru odbornej literatúry je pod účasťou zainteresovanej verejnosti v administratívnych konaniach vo veciach životného prostredia potrebné rozumieť akékoľvek

normatívne ustanovené procesné spolupodieľanie sa na vrchnostenských procesoch bez ohľadu na ich formálne pomenovanie (*Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018. s. 281*). Správny súdny poriadok v § 178 ods. 3 nepodmieňuje žalobnú legitimáciu zainteresovanej verejnosti práve a len jej postavením účastníka predchádzajúceho správneho konania tak, ako je tomu pri fyzickej osobe alebo právnickej osobe, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch (§ 178 ods. 1 SSP). Po nadobudnutí účinnosti napadnutého zákona zostáva výklad a uplatňovanie ustanovení SSP o žalobnej legitimácii zainteresovanej verejnosti úlohou správnych súdov, ktoré sú povinné presadiť požiadavky základných práv zaručených čl. 44 a čl. 45 ústavy, ako aj záväzky Slovenskej republiky vyplývajúce z Aarhuského dohovoru a z práva Európskej únie. Z pohľadu právomoci ústavného súdu podľa čl. 125 ods. 2 ústavy ide opäť o zmiernenie intenzity a závažnosti napadnutého zníženia štandardu základných práv dotknutých združení.

24. Sumarizujúc všetky popísané a analyzované črty napadnutého zákona i súvisiacej právnej úpravy, berúc zároveň do úvahy vážnosť pozastavenia účinnosti zákona a z neho vyplývajúceho zásahu do právomoci zákonodarcu, čo determinuje obozretný prístup pri využívaní právomoci podľa čl. 125 ods. 2 ústavy (PL. ÚS 12/2021), ústavný súd dospel k záveru, že ohrozenie základných práv slobôd v posudzovanom prípade nedosahuje intenzitu odôvodňujúcu predbežnú ústavno-súdnu ingerenciu v podobe vyhovenia návrhu navrhovateľov na pozastavenie účinnosti napadnutej právnej úpravy. Ústavný súd preto návrhu navrhovateľov na pozastavenie účinnosti nevyhovel (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2025

Ivan Fiačan
predseda Ústavného súdu
Slovenskej republiky